

1

Amit tudnia kell

Egy meztelen szelfi.

Ezzel kezdődik.

Hector Contrell elküld egy tizenhét éves kölyköt, hogy Kelet-Los Angeles előkészítő iskoláiban trollkodjon. A valószerűtlen módon Addisonnak nevezett kölyök remek csali. Toprongyosan jóképű a maga pelyhedző bajuszával, popsztáros arcvonásaival és rakoncátlan, piszkosszőke hajával. Csuklyával a fején járkál, és gördeszkázik, hogy még inkább úgy nézzen ki, mint egy tizenöt éves. Azt mondja, profi deszkás, már szerződése is van. Azt mondja, rapper egy nagy lemezkiadónál. Pedig valójában csak egy füvező semmi-rekellő, aki egy bérelt garázsban él a bátyjával meg a barátaival, éjszakánként pedig Call of Dutyt játszik, és egy zöld üveges, Dagi Fiú nevű vízipipát szopogat.

Ebédidőben, órák után iskolák környékén lóg, gördeszkája végig kip-kop-kopog a sulis területén épphogy csak kívül eső járda

A SEHOLEMBER

repedésein. A lányok fürtökben kuncognak, ő meg leválaszt egyet közülük a csordáról. Azt mondja neki, hogy csináljon képeket. Azt mondja neki, hogy csináljon magának egy titkos Facebook-fiókot, amiről a szülei nem tudnak, és tölts fel oda a fotókat. Azt mondja neki, hogy a középiskolában mindenki ezt csinálja, és ez nagyjából így is van, de azért nem mindenki bonyolódik bele efféle stiklikbe. A kölyök hátrányos helyzetűeknek fenntartott iskolákat és leégett, könnyen lenyűgözhető lányokat vesz célba, olyanokat, akik álmod, románcot, kiutat hajkurászhatnak. Olyan lányokat, akiknek a szülei szegények, és nem sokat tehetnek, ha a gyerekek eltűnnek.

A titkos Facebook-fiókok linkjei Hector Contrellhez kerülnek.

Az benne a zseniális, hogy a lányok maguk készítik el a saját katalógusukat.

A linkek Contrelltől mindenféle szokatlan ízléssel bíró férfihoz kerülnek. Osztrák iparosokhoz. Sejkekhez. Három detroiti fivérhez, akiknek van egy lelakatolt fémfészkerük. Online diszkrétan megtekinthetik az árut, és ha szükségesnek érzik, további információkat kérhetnek róla – más szövegekből lőtt fényképeket, konkrét pózokat. Aztán kiválasztják, ami tetszik nekik.

Figyelembe véve a bevándorlási káoszt, a bandák befolyását és a széttöredezett családfákat, az eltűnés nem különösebben ritka dolog a kisebbségekhez tartozó, leégett lányok körében. Folyamatosan megújuló forrást jelentenek.

Hector Contrell az éjszaka feketeségében érkezik, és egy újabb lány tűnik el az utcáról, hogy aztán kábultan ébredjen fel Iszlámábádban, Birminghamben vagy Sao Paulóban. Néhány lányt megtartanak. Másokat egyszeri használatra szánnak.

Anna Rezia a legújabb jelölt. Az apja vízvezeték-szerelő, keményen dolgozik, későn és fáradtan megy haza. Az anyja pultos, még később és még fáradtabban ér haza. Anna mindössze tizenöt éves, ő gondoskodik az öccseiről meg a húgairól, és közben próbálja észben tartani, hogy miután lefekteti őket, bele kell néznie a tankönyveibe. Kemény élet egy ilyen korú lánynak.

Egy nap, iskola után Addison két szeme kivillan rakoncátlan fürtjei alól, és őt, csakis őt bámulja. Aznap este Anna előveszi

Amit tudnia kell

a szemceruzáját, félredobja formátlan, térdnél kikopott nadrágját, és ellenőrzi a fényeket. Ez a döntés, ez a pillanat lesz az átjáró a Teljesen Új Annához.

De miután feltölti a szelfit, nem történik semmi varázslatos. Ahogy a világba kiküldött képét bámulja, nyugtalanság kezd eluralkodni rajta.

Úgy dönt, az első fotó után leáll. Addison azonban többet akar, mert egy szerb vevő további képeket kér. Gandzsaködben úszva kapja el a lányt a családja egyszobás lakása előtti síkatorban. Amikor olcsó hipszterbáji cserben hagyják, közli vele, hogy jobban jár, ha megteszi, amire kéri. Megeresztli a crenshaw-i éjszakában, hogy olyasvalakinek dolgozik, aki bántani fogja őt és a családját, ha elzárja a képcsapot.

Anna egész éjjel képtelen aludni, vénséges laptopjának fényében reszketve, nyomok után kutatva kattintgat a Facebook végtelenségében. Barátok barátai hallottak már barátokról, akik eltűntek. Alvó testvéreit nézi a laptopja fölött, és azon tűnődik, milyen érzés lesz, ha bajuk esik az ő ostobasága miatt. A szüleire pillant, akik kimerülten alszanak a hosszú munkanapok után. Bűntudata pillanatról pillanatra egyre nő, és egyre távolabb taszítja őt a többiektől, míg végül egyedül marad a saját kis szigetén, családja meg már csak egy halom pont a horizonton. Valami szörnyűség fog történni, vagy velük, vagy vele. Meghozza a döntését.

Elküldi az új képeket.

Nem alszik többé. Csomókban tépi ki a haját. Megvágja magát az iskolában, remélve, hogy a fájdalom felébreszti ebből a rémálomból. Vagy talán így kér segítséget: az alkarján hasított vörös csíkok, akár a füstjelek, hátha feltűnnek valakinek, aki majd a megmentésére siet.

Valakinek tényleg feltűnnek. Az egyik osztálytársa apja, egy idősebb férfi, aki bottal kompenzál újdonsült bicegéséért, sírva bukkan rá egy bolt mosdójában, amikor pedig órán kellene lennie. Egy telefonszámot ad neki: 1-855-5-SEHOL. Egy mágikus „megoldjuk” vonal.

Anna felhívja.

A SEHOLEMBER

Evan Smoak veszi fel a telefont.

– Szüksége van a segítségemre? – kérdezi.

Így működik.

Tizennégy órával később Evan Addison bérelt garázsa előtt áll. A levegő kipufogófüsttől bűzlik. Az utcai lámpák nem működnek, a csillagok fényét pedig szmog takarja ki, így az éjszaka olyan sötét, akár a kátrány. Evan egy kísértet.

Addison testvére, Carl és a haverjai éppen Boyle Heights egy parkjában hernyóznak. Evan tudja. Addison egyedül van. Evan ezt is tudja.

Elvégezte a feladatát.

Ahogy azt az Első Parancsolat megköveteli: *Ne feltételezz semmit.*

A kísértet felemeli a kezét, és bekopog a garázsajtón.

Az ajtó a következő pillanatban nyikorogva felgördül.

Addison bukkan fel görnyedten az egynapnyi vízipipa aurájából. Hátrahőkölve méregeti Evant.

Evant nem könnyű felmérni, de hát pontosan ez a cél. Harmincvalahány éves. Fitt, de nem izmos. Nagyjából egy nyolcvan magas. Átlagos fickó, nem túl jóképű.

Addison alábecsüli.

Gyakran megesik. Ez a cél.

A kölyök szája megrándul. Hátraveti a fejét, hogy kisöpörje a hatját kék szeme elől, amely oly sok fiatal lányt juttatott már ismeretlen vizeket járó konténerhajókra.

– Mi a faszt akarsz? – kérdezi.

– Hector Contrell címét – válaszolja Evan.

A szépfiúszempillák megrebbennek, de Addison gyorsan összekapja magát.

– Fogalmam sincs, kiről beszélsz. És kurvára nem mondanám meg akkor se, ha lenne.

Evan keresztülnéz rajta. Ez általában kissé felzaklatja az embereket.

Bizonytalanság hullámszik végig Addison arcán, de hamar lerázza magáról.

Amit tudnia kell

– Ismerek embereket, te majom – mondja. – Embereket, akik ilyen könnyen eltüntetnek téged. – Ujjai csettintése élesen harsan a csípős levegőben. – Különben is, mi a faszt képzelsz, ki vagy te?

– A Seholember.

A kölyök ádámsutkája liftezik egyet. Fel. Le.

Nem sokan ismerik ezt a nevet. De bizonyos utcákon úgy terjednek a sötét pletykák, akár a szélhordta szemét egy graffitival összekent sikátorban.

Addison gyorsan kilép oldalra, hogy biztosabban álljon a lábán. Hangja rekedten távozik összeszorult torkából.

– Baromság, az az ember nem létezik.

– Akkor nincs mitől félned, ugye?

Addison nem válaszol.

– Tudod, mi történik a lányokkal – mondja Evan.

Beletelik egy pillanatba Addisonnak, hogy rátaláljon a hangjára.

– Eltűnnek.

– Hová?

– Nem tudom. Emberekhez.

– Akik mire is használják őket...?

A kölyök megvonja a vállát. Ténylegesen el kell fojtania egy kunogást.

– Amire szokás.

– A címet.

– Nem tehetem. Hector megölné. *Szó szerint* megölné.

Evan csak bámul rá.

Addison elbizonytalanodik.

– Ne – mondja, ahogy rájön, honnan fúj a szél. – Ne már. Nézd, öreg... én csak egy kölyök vagyok. Tizenhét éves. Nem fogsz megölni, ugye?

Van egy bizonyos ütés, amelyet annak idején egy mogorva, közelharcoktató tengerészgyalogos tanított a tinédzserévei elején járó Evannek. Úgy hívják, szájjúzó.

A nem halálos ütés széttöri az orrnyerget, az arcüreg csontjait és mindkét szemgödröt, horizontálisan hasítva ketté a koponyát. Leválasztja és lógva hagyja róla a felső állkapcsot.

A SEHOLEMBER

Evan szeme összeszűkül. Megkeresi a megfelelő pontot.

Ki gondolta volna, hogy a kölyök képes lesz talpon maradni, erre tessék, még mindig ott áll a járdán. Valami nyálszerűség szivárog az ajkai közül és az orrlyukaiból.

– Nem – válaszolja Evan. – Nem foglak megölni.

Addison nehézkes, ziháló hangot hallat. Ezzel az új arcával nehezebbre esik majd lányokat elbolondítani.

– A címet – ismétli Evan.

A száj maradéka elmondja neki, amit tudnia kell.

2

A társadalmi megállapodás

Evan besurrant a műanyag ponyván az újonnan épített McHázba, amit Hector Contrell a kelet-Los Angelesben élő szegény családok elleni háborújában harácsolts össze. A Chatsworth szélén, a szomszédoktól távol álló épület egy lejtős kocsibehajtó tetején állt.

Evan ajtó nélküli keretek között haladva, némán tartott a ház szíve felé. A folyosókat övező lécektől és a csupasz tetőgerendáktól olyan érzése volt, mintha egy hatalmas bordakosárba, magába Hector Contrellbe sétálna be. Fűrészpor irritálta a torkát. Szögek álltak ki a padlóból, és beleszúrtak eredeti s.w.a.t. bakancsába. Egy átalakított Wilson Combat 1911 pisztoly agresszívan rovátkázott markolata harapott tenyere húsába.

A majdani nappaliban talált rá Contrellre, akár egy pilótára a számítógépes monitorokból és szerverekből álló pilótafülkében, ahonnan büntetlenül irányította húsbirodalmát. A nagydarab, szakállas férfi teljesen kivonta magát a társadalmi megállapodásból, és egy-

A SEHOLEMBER

szerűen elvette, amit akart, pusztán mert akarta. A csupasz padlózatból gombaként feltörő high-tech állomás valahogy abnormálisnak tűnt a kék ragyogással és kígyózó kábeleivel.

Hector mozgásra lett figyelmes az árnyékban, mire gyorsan a kezébe vette a revolverét, és felállt. Megtermett alakjának mintha hosszú másodpercekbe telt volna, hogy teljesen kiegyenesedjen.

Evan az összetolt asztalok félkörén kívül állva nézett fel rá. A Hector nyakán virító KAPD BE tetoválás arról árulkodott, hogy a visszafogottság nem a férfi erőssége.

– Nem tudom, ki vagy, és mit keresel itt – szólalt meg Hector –, de öt másodpercet kapsz, hogy felszívódj, mielőtt szellőzőlyukakat csinálok a felsőttestedbe. – Nyomatékosításképp lerúgta az asztalról az egyik monitort, mire az látványos szikrákat vetve tört össze Evan lába előtt.

Mindketten leeresztve tartották a fegyverüket.

Evan a monitor egy elhaló szikráját tanulmányozta. Aztán felpillantott.

– A düh egyik rendeltetése, hogy meggyőzze az embereket a szándékaid komolyságáról – mondta. – Hogy jelezze, elveszítetted az önuralmadat, és immár kiszámíthatatlan vagy. Pusztításra hajlamos. Hogy félelmet kelts.

Hector még jobban kihúzta magát. Nem kis teljesítmény. A monitorok megvilágították hátulról, és látszott, hogy méretes bal fülcimpájából hiányzik egy darab, ahonnan kitéptek egy fülbevalót.

Evan közelebb lépett hozzá.

– Nézz rám. Nézz rám jó alaposan. És tedd fel magadnak a kérdést: úgy nézek én ki, mint aki fél?

A nagydarab férfi közelebb hajolt, és a számítógépek fénye árnyékoktól tépázott területté formálta az arcát – üres szemgödrök, hangsúlyos állkapocs, az arccsont vonala. Vaskos ajka a bizonytalanság első jeleként megrándult.

Evan továbbra is leeresztve tartotta a fegyverét, akárcsak Hector. Az asztal fölött bámultak egymásra.

Amikor Evan tizennégy éves volt, Jack megtanította neki, hogyan rántsa gyorsan elő a fegyverét. Nem *Délidő*-szerű színpadiassággal

A társadalmi megállapodás

– a tok kicsatolásával, a pisztoly felemelésével és célzással –, hanem egy két milliméteres döntéssel és a mutatóujj másfél kilogrammos nyomásával.

Az árnyékok elmozdultak Hector arcán. Húsos keze megrándult a fegyvere fölött. Ő tette meg az első lépést.

A furnérlemez falak telten visszhangoztak.

Később, aznap este Evan beóvakodott az Anna Rezian családjának otthont adó, rozzant lakás mögötti sikátorba. Vérréteg keményedett rá a bal alkarjára, és mozgás közben megszáradt sárként töredezett le róla. Megmosta a kezét és az arcát, de érezte a nyomokat a nyaka oldalán.

A spriccelés eredménye.

Kivette a zsebéből a fekete telefonját. Egy üvegszálás és kemény, fekete gumis védelemmel ellátott RoamZone modell volt, amelynek a kijelzőjét Gorilla Glass óvta. Mindig magánál tartotta. Mindig.

Mentőövként szolgált. Nem neki, hanem azoknak, akik felhívták rajta.

Üzenetet küldött Annának: GYERE KI.

Várakozás közben nem hagyta nyugodni egy gondolat. Látott valamit Hector házában – nem tudta, pontosan mit, de valami nem stimmel. Veszélyben lett volna az ügyfele? Nem. Alapos munkát végzett. Semmilyen veszély nem leselkedik a lányra. Semmilyen veszély nem leselkedik rá sem. Valami másról van szó. Valamiről, ami fontos, de nem különösebben sürgős.

Megjelent Anna sziluettje a sikátor szájában, nagyjából tíz méterre tőle. Görnyedten járt, hálóinget viselt, száraz haja rendezetlenül állt. A sikátor szélfolyosóként működött, és az októberi levegőben mereven lengedeztek a lány hajfürtjei.

– Már biztonságban vagy – mondta neki Evan.

A lány meztláb volt. Remegett a térde.

– Azt hittem, közülük való, és értem jött – válaszolta. – Azt hittem, az lesz életem utolsó cselekedete, hogy kijövök ide. De aztán... de aztán láttam, hogy maga az.

A SEHOLEMBER

- Sajnálom, hogy megijesztettelek.
- Hogy érti, hogy biztonságban vagyok?
- Már nincs miért aggódnia többé.
- Nincs?
- Nincs.
- Mi van Addisonnal?
- Megvan a maga baja.
- És a főnökével? Aki az egész mögött áll?
- Meghalt.

Anna előrébb vánszorgott, fejbőre ragyogott a kitépett hajcsomók helyén. Az arcán ugyanaz a megviselt, kiüresedett kifejezés ült, amelyet Evan a többi ügyfelén is látott, miután ehhez hasonlóan kiestek az élet normál sodrásából.

– Albert biztonságban van? – A lány hangja megtört. – És Eduard is?

– Igen.

Anna még közelebb jött hozzá, arca csillogott.

– És Maria? Nem fogják bántani Mariát?

– Nem maradt senki, aki bánthatná Mariát.

A lány már nyíltan sírt.

– *Mayrig? Hayrig?*

– Az anyádnak és az apádnak sem lesz semmi baja.

Evan a lány alvó családjára gondolt, és arra, milyen békét jelenthetnek a számára. Neki az ő korában alig volt valamije, ami azt jelentette, hogy semmit sem kellett hátrahagynia. Tizenkét évesen beszállt egy kamionospihenő járdájáról egy sötét szedánba, és eltűnt a radarról. Akkoriban bármilyen kockázatot megérte vállalni. Ez a konkrét kockázatvállalás kijuttatta őt Kelet-Baltimore-ból. Járt Marrákesben, Szentpéterváron és Fokvárosban, és mindenhol vérben hagyta ott a kézjegyet. De sosem mondhatott a magáénak olyasmit, ami Annára odabent vár. A hűvös levegővel együtt érkezett a felismerés is: annak szentelte az életét, hogy olyasmit segítsen megőrizni másoknak, amiben neki magának sosem volt része.

– A képeim – szólalt meg Anna. – Nagyon fogják szégyellni magukat miattam.

A társadalmi megállapodás

Mielőtt távozott Hector lakásáról, Evan végigment a házon, de nem sok mindent talált építési anyagokon, üres sörösdobozokon és néhány nehéz súlyzón kívül a garázsban. Az egyik csupasz, emeleti szoba padlóján heverő matracot, ahol Hector az építkezés ideje alatt élt, gyorskajás csomagolópapírok borították. Evan visszament a számítógépekhez, és elvonszolta az útból a természetes holttestet. Amikor ezzel végzett, gyomorforgató perceket töltött az adatbázisok közt navigálva, múltbeli „jelöltek” fájljait böngészve, hogy eljusson a hozzájuk tartozó vevőkhöz. Kevés konkrétumot talált az ügyfelekről, és azokat is rejtjelezték, de azért továbbította az adatokat a helyi FBI-irodának. Előtte azonban még minden, Anna Reziannal kapcsolatos információt törölt a szerverekről.

– A képek eltűntek – mondta Evan. – Senkinek sem kell tudnia semmiről.

Anna erőtlenül kilépett oldalra, és nekitámaszkodott a repedezett vakolatú falnak.

– Eduard. Már biztonságban van. Biztonságban van. – Még mindig azon volt, hogy feldolgozza a fejleményeket, hogy kiolvadjon a reménytelenségéből.

– Mind biztonságban vagytok.

Anna arca megremegett, és egy pillanatig úgy tűnt, a lány teljesen szét fog esni.

– Fogalmam sincs, hogyan nézhetnék a szemükbe. Tudván, hogy mit tettem velük majdnem. Sosem fogok megbocsátani magamnak.

– Ez már rajtad áll.

A lányt szemmel láthatóan megrázta Evan válasza. Könnyek lógtak a szempillájáról. Az ajkába harapott. Megemelkedett a mellkasa, kitágultak az orrlyukai. Mély levegő. Kilégzés. A könnyecseppek nem hulltak le.

– Többé nem hívhatsz engem – mondta Evan. – Megértetted? Nekem az a dolgom, amit tettem. De csak annyi, és nem több.

– Albert és Maria biztonságban van. – Anna szája alig mozgott. Szinte suttogva beszélt. – *Mayrig* és *Hayrig*. És Eduard. Eduard.

– Anna, figyelj rám. Nézz rám. Nézz rám. Mielőtt elmegyek, kérem, nem kell tőled valamit.

A SEHOLEMBER

A lány szemébe hirtelen tisztaság költözött.

– Bármit.

– Keress valakit, akinek szüksége van rám. Ahogy neked szükséged volt rám. Nem számít, hogy egy hétbe telik, egy hónapba, vagy egy évbe. Csak keress valakit, aki kétségbeesett, és nem tud kimászni a bajból. Add meg nekik a számomat.

– Jó. 1-855-2-SEHOL.

Minden hívás digitálisan került az internetre egy sor kódolt virtuális magánhálózaton keresztül. Miután végighaladt tizenöt virtuális telefonállomáson a világ körül, megérkezett Evan fekete telefonjára.

– Igen. Mesélj nekik rólam.

– Ahogy Nicole Helfirch apja tette, amikor rám talált a boltban?

– Pontosan úgy. Keress valakit. Mondd meg nekik, hogy ott leszek a vonal túlsó végén.

Ez az utolsó lépés az ügyfelei számára. Ad nekik egy feladatot, egy célt, egy felszabadító cselekedetet, amely áldozatból megmentőt farag belőlük. Evan nagyon is jól tudta, hogy bizonyos sebek sosem gyógyulnak be teljesen. De léteztek módszerek a kín kezelésére, az elszenvedett sérülések fölötti kontroll megszerzésére, és ez egy volt közülük.

Anna nekiugrott, és átölelte. Evan egy pillanatilag pár centivel a lány vékony háta fölött tartotta a karját. Nem volt hozzászokva az efféle emberi kapcsolathoz. A holdfényben látta a borszínű csíkot a saját alkarján, a sötét félholdakat a saját körmei alatt. Nem akarta, hogy Hector Contrell vére a lány ruhájára és hajára kerüljön. Anna azonban magához szorította őt, arcát a mellkasába temette.

Evan leengedte a karját. Érezte a lány testének melegét, a pólóján át pedig az arca nedvességét. Anna egyre csak szorította őt.

Tompa hangon szólalt meg:

– Hogyan köszönhetném meg?

– Csak légy a családdal – válaszolta Evan.

Ezt a következő instrukciójának szánta, de rájött, hogy egyben válasz is a lány kérdésére.

Anna hátralépett, hogy megtörölje a szemét, Evan pedig kihasználta az alkalmat, hogy továbbálljon.

3

Háborús gépezet

Ahogy piros lámpától piros lámpáig ugrott a kocsijával, Evan vodkáról álmodozott. Volt egy új üvege a mélyhűtője jégfiókjában, csak arra várt, hogy hazaérjen. Ford F-150-es pickupja kívülről semmi-
ben sem különbözött az Amerika útjait járó több millió társától, valójában azonban kész háborús gépezetnek számított rétegelt páncélüvegével, defektűrő kerekeivel és a konkrét specifikációk szerint készített rácslökhárítójával.

Felbukkant előtte az otthona. A pimaszul Castle Heightsnek nevezett lakótorony a Wilshire-folyosó legkeletibb csücskében állt, így Evan penthouse-ából zavartalan kilátás nyílt belőle Los Angeles belvárosára. Castle Heights flancos, de kissé divatjamúlt helynek számított; éppúgy átnéztek rajta, mint Evan kocsiján. Vagy Evanon magán.

Miután még gyerekkorában besorozták a kelet-baltimore-i lakótelepről, hét keserves évet töltött kiképzéssel a tartótisztje gyámsá-

A SEHOLEMBER

ga alatt. Az nem kifejezés, hogy Jack Johns olyan lett neki, mint az apja. Jack volt az első az életében, aki emberként kezelte Evant.

Evant az Árva program, egy szigorúan titkos, a védelmi minisztérium bugyraiban mélyen eltemetett projekt hozta létre. Azonosította a nevelőotthonok rendszerében elveszett, a programra alkalmasnak látszó fiúkat, egyenként megszurte őket, majd az ígéretes jelölteket kiképezte mindarra, amit az Egyesült Államok kormánya hivatalosan nem tehetett meg, olyan helyeken, ahol hivatalosan meg sem fordulhatott. A teljes mértékben letagadható fertőtlenítőprogramot árnyékköltségvetésből finanszírozták. Az Árvák hivatalosan nem léteztek.

Feláldozható egyverek voltak.

X Árvaként Evannek csurig töltött bankszámlák álltak rendelkezésre jelentésre nem kötelezett területeken. Több mint egy évtizeden át kapta a megbízásait. Ritkán látták meg, sosem fogták el, így csak azok a magas rangú célpontok ismerték, akiknek a holttestét maga mögött hagyta, és csak az árnyékok közti észrevétlen mozgásáról kapott nevének emlegették.

A Seholember.

Egy idő után azonban úgy döntött, ki akar szállni. Keményen meg kellett fizetnie az árát, de végül szinte korlátlan mennyiségű pénzzel, ritkaságszámba menő készségekkel és bőséges szabadidővel sétált ki előző életéből. És noha X Árvaként végzett, rájött, hogy Seholemberként még mindig van számára tennivaló.

Jótekonysági munka.

A kormányzati jelzésétől megszabadult, de az ellenségei által ráaggatott nevet megtartotta.

Evan úgy hallotta, hogy az Árva programot megszüntették, ám tavaly tudomására jutott, hogy még mindig működik. Az Árvák legkegyetlenebbike vette át a programot. Charles van Sciver. Új célja: felkutatni és megsemmisíteni az egykori Árvákat. A Van Scivert porázon tartók szerint túlságosan sok érzékeny információ bújik meg Evan fejében, semhogy a testén maradhasson.

Utolsó, véres konfrontációjuk során egyvalami világossá vált: Van Sciver és az Árvái csak akkor hagynak fel a vadászattal, ha Evan már nincs életben.

Háborús gépezet

Úgyhogy Evan azóta igyekezett meghúzni magát, igyekezett részen lenni.

Most végre végzett a vesszőfutásával a Wilshire sugárút forgalmában. Befordult Castle Heights felé, áthajtott a kapun, el az inas mellett, majd le a föld alatti parkolóba, ahol beállt a két betonoszlop közti helyére.

Fogta a hátsó ülésről a fekete pulóverét, és miután felvette, hogy eltakarja a karjára száradt vércseppeket, megindult az előcsarnok felé. Mielőtt belépett az ajtón, mindig lehunyta a szemét, vett egy nagy levegőt, és felkészítette magát az átmenetre ebbe a másik személyiségébe.

Evan Smoak, ipari tisztítóeszközök importőre. Csak egy unalmas lakó a sok közül.

Mivel már későre járt, csend honolt a liliomillatú előcsarnokban. Evan határozottan átvágott a lifthez, és odabiccentett a biztonsági őrnök.

– Jó estét, Joaquin.

Joaquin felnézett az épület folyosóiról és környékéről öt élőképet nyújtó monitorokról. Castle Heights büszke volt a biztonsági intézkedéseire, ami újabb vonzerőt jelentett a középkorú, pénzes lakók és tömött zsebű nyugdíjasok számára.

– Jó estét, Mr. Smoak. Kellemesen telt az estéje?

– Tipikus szombat. Burgerezés a srácokkal.

Joaquin vezérelte a lifteket a pultja mögül – újabb biztonsági intézkedés –, és a válla megereszkedett, ahogy megnyomta a hívógombot. Evan köszönetképpen felemelte a kezét, de amikor észrevette a körmei alatt megszáradt vérfoltokat, gyorsan leengedte. Belépett a liftbe, ahol máris világitott a huszonötödik emelet gombja.

Már záródtak az ajtók, amikor ismerős hangot hallott felkiáltani:

– Várjon! Tartsa a liftet, Joaquin... *kérem*. – Lépések kopogása. – A „*kérem*”-mel akartam kezdeni, hogy ne hangozzék olyan parancsolgatóan, de...

Az ajtók ismét szétnyíltak, és Evan szemtől szemben találta magát Mia Hall-lal. Kilencéves fia a karjában aludt, állá a nő vállán nyugodott.

A SEHOLEMBER

Amikor Mia tekintete Evanre ugrott, megtorpant.

Ritkán érte ennyire váratlanul valami, de most eltátotta a száját, és pír terjedt szét az ornyergét pettyező lágy szeplők alatt.

Tavaly volt egy afféle majdnem-kapcsolatuk. Evan megmentette a nőt, a nő pedig kihúzta őt a szarból. Közben Mia a kelleténél többet tudott meg róla, ami akkor is problémát jelentett volna, ha nem Los Angeles városának kerületi ügyészeként dolgozna.

Pislogva nézték egymást.

Mia kényelmetlenül fészkelődött Peter súlyától.

– Átvegyem? – kérdezte Evan.

Egykor ez normálisnak számított volna.

– Nem. Kösz. Elbírom.

Csendben álltak a felfelé tartó liftben. Tudatában lévén a körme alatti vérnyomoknak, Evan lazán ökölbe zárta a kezét. Orrát egészen enyhe citromfűillat csapta meg – Mia samponja.

Peter arca félig fintorba nyomódott, szőke haja felállt az egyik oldalon, ajkai nyalóka maradékától kéklettek. Amikor az ajtók egy ízületi gyulladással szétváltak, Peter álmosan felemelte a fejét. A mosoly először barna szemében bukkant fel, majd áterjedt a szájára is.

– Szia, Evan Smoak – szólalt meg még a szokásosnál is rekedtebb hangon. Mielőtt Evan válaszolhatott volna, a fiú szemhéja ismét lecsukódott.

Mia kilépett vele a liftből, és Evan nézte, ahogy végigsétál a folyosón, amíg a záródó ajtók ki nem takarták őket a látóteréből.

4

Tiszta, akár egy szike

Amikor Evan elfordította a kulcsot, a 21A lakás zárja egy kattanással kioldódott, és biztonsági reteszek csúsztak félre az otthonos, fa-paneles felszín mögé rejtett acélajtóban. Ahogy Jack mondogatta, *biztosítékok a biztosítékokon belül*.

Evan kikapcsolta a riasztót, és belépett a konyhába. Elhaladt az élőfal, egy csepegtetőrendszer által táplált vertikális kert mellett, amelyben menta és zsálya, petrezselyem és kamilla nőtt. A kellemes illat és a zöldes felület volt a sarki penthouse egyetlen olyan eleme, amelyre azt lehetett mondani: vidám.

A lakást nagyrészt nyitott elrendezésűre tervezték. A hatszázötven négyzetméteres öntött betonpadlót munkaállomások és ülőterek választották el, meg egy szabadon álló kandalló és egy külön helyiségbe felvezető acéllépcső. A sima, modern tér számtalan biztonsági óvintézkedést rejtett magában. Az ablakok és a falakat városi panorámává változtató üveges tolóajtók? Egy Lexan nevű,

golyóálló polikarbonátból készültek, és törésérzékelő szoftvert építettek beléjük. A sodronyingszerű, felhúzható napellenző? Összekapcsolódó gyűrűkből szőtt titánpáncél. A lakást két oldalról határoló, kvarckövekkel borított balkonok? A másodlagos riasztókat úgy állították be, hogy észleljék a hivatlan vendégek köveken csikorgó cipőtalpának a hangját.

Megkerülte a konyhaszigetet, és a hűtőhöz lépett. A jégkockák között egy megtermett Karlsson's Gold palack pihent. A hét különféle burgonyából kézzel készített svéd vodkát egyetlenegyszer desztillálják egy rézborítású szeszfőzőben. Evan rátöltött belőle pár ujjnyit egy pohárba helyezett jéggömbre, majd egy rozsdamentes acélörlőből hozzáadott az italhoz egyetlen kis adag fekete borsot.

Először tiszta, akár egy szike. Aztán enyhe ásványi íz érződik. Végül némi borsos hatás marad utána a szájban.

Tökéletes.

Evan a kandallóhoz sétált, begyűjtotta a cédrusrönkök máglyáját, aztán lehámozta magáról a küldetéséhez viselt ruhákat, és mindent a tűzbe vetette. Pohárral a kezében, meztelenül sétált át a hatalmas téren, végig a rövid előcsarnokon, el azon hely mellett, ahol egykor drága, elveszejtett tizenkilencedik századi katanája lógott. A csupasz fal kampók emlékeztették rá, hogy nemrég megnyert egy online licitet egy másik szamurájkardra, amelyet egészen a korai Edo-korig vezettek vissza. A küldeménynek hamarosan meg kell érkeznie a Seki aukciósháztól.

Átvágott a hálósobáján, és belépett a fürdőbe, ahol meglökte a zuhanyzó tejüveg ajtaját, mire az halk síneken siklott be a falba. Olyan forró víz alá állt be, amelyet csak el tudott viselni. Lecsutakolta magát. A víz elsötétedett, a lefolyóba vörös örvény tekergett.

A körmei megtisztításához drótkefe és némi erőlködés szükségeltett.

Miután megszáritkozott, visszament a hálósobájába, és ugyanolyan ruhába öltözött, amelyet az előbb viselt. Sötét farmer, szürke, V nyakú póló. Mielőtt elfordult volna a komódtól, bizonytalanul szemezett az alsó fiókkal.

Érzelmek törtek fel benne, a hőség alulról ostromolta a bőrét.

Tiszta, akár egy szike

Kihúzta a fiókot, és a hüvelykujja körmével felemelte dupla fenekét.

A benne heverő kék flaneling régi vértől feketétlett.

Jack vérétől.

Az elmúlt nyolc évben nem telt el úgy éjszaka, hogy amikor Evan lekapcsolta a lámpát és lehunyta a szemét, ne az elvérző Jacket látta volna a karjaiban.

Becsukta a fiókot, felállt, és igyekeztvén enyhíteni a szorítást a mellkasában, a légzésére összpontosított; belépett a saját testébe, és érezte a csontjai súlyát a húsában. Ez általában segített a nyugalom megelégsében.

De ma este nem.

Képek villództak a szemhéja mögötti sötétségben. Hector Contrell válla hátrarándul, mintha csak dróton rángatnák. Tinta gyúlik össze a nyaka üregében, mintha csak új írásjelet akarna hozzátenni a KAPD BE tetoválásához. A hatalmas lábak összerogynak, és úgy zúdulnak lefelé, akár egy lassított felvételen mutatott lavina. A matrac körül csupa szemét hever az emeleti padlón: ételmaradékos, műanyag rámenes tálak, üres burritós papírok, összegyűrt proteincsomagok. A házban gerincoszlopként meredeznek a csupasz gerendák. Az előcsarnok kubricki horrorként nyúlik el, minden üres ajtókeret mögött egy újabb és újabb ajtókeret áll.

Evan szeme kipattant.

Nincsenek ajtók. Vagyis nincsenek kilincsek sem. Ez nem hagyta hát nyugodni. A ház nyitva állt a világ előtt, falai helyén ponyvák lengedeztek a szélben.

Nem volt benne lezárható terület az elrabolt lányoknak.

Márpedig a világ különböző pontjaira való elszállításuk logisztikája bonyolult lehetett. Kelltt lennie valahol egy házon kívüli cellának.

Vagyis lehetséges, hogy egy másik fiatal nő azóta is ott raboskodik benne.

Evan leugrott az ágyról, visszament a fürdőszobába, és belépett a zuhanyzóba. Megszorította a meleg vizes fogantyút, és a következő pillanatban halk kattanást hallott. A tenyérlenomatához programozott fogantyú egyben rejtett kilincsként is funkcionált. Elfördi-

A SEHOLEMBER

totta a rossz irányba, mire kinyílt a zuhanyzó falának csempemin-tázatába észrevétlenül belesimuló ajtó.

Evan belépett a Trezorba.

A negyven négyzetméternyi aszimmetrikus, befalazott tárolóte-riület a tetőre vezető nyilvános lépcső alatt helyezkedett el, és Evan fegyverraktáraként és műveleti központjaként szolgált. A fegyver-szekrényektől a monitorokkal, szerverekkel és kábelekkel megpa-kolt fémlemezes asztalig tartalmazott mindent, amire a tevékenység-hez szüksége lehetett. A képernyőkön Castle Heights meghackelt biztonsági felvételei futottak. Minden folyosóról, minden lépcsőről, minden bejárati ajtóról.

Evan belélegezte a nyirkos beton illatát, leült a székébe, és oda-gurult az L alakú asztalhoz, hogy belépjen az igazságszolgáltatási adatbázisokba. Hozzá tudott férni az összes jelentős bűnügyi és polgári nyilvántartáshoz, törvényszéki fájlhoz és ballisztikai kata-lógushoz – mindenhez, amit a helyi rendőrség elér a járőr-kocsikba drótozott Panasonic Toughbook laptopokról.

Kiképzésének lényege abban állt, hogy olyan emberektől tanult egy kicsit mindenről, akik mindent tudtak valamiről. Aligha mond-hatta magát szakértő hackernek, de azért nem esett nehezeére feltör-ni pár járőr-kocsit, és feltölteni egy fordított ssh kódot a laptopjaik-ba – kreálva magának egy hátsó ajtót, amelyen át bármikor belép-hetett a rendszerbe, amikor csak akart.

Most pedig akart: Contrell ismert bűntársait, régi lakhelyeit, egy-kori cellatársait kereste. Nem talált semmi gyanúsat. Pár órával ké-sőbb az erejét vesztett vodka elfeledetten állt az egérpád mellett, a borsőrlemény hamuként lebegett a felszínén.

Evan előkereste a gépjárműhivatal honlapjáról Contrell Buick Enclave-jának rendszámát. Egy újabb sor színfalak mögötti manő-verrel bejutott a kocsit GPS-nyilvántartásába. Kinyomtatta az adato-kat: hosszúsági és szélességi körök végtelen listáját kapta.

Miközben a LaserJet egymás után köpte ki az oldalakat, Evan előkereste az Enclave útjai közti szüneteket. Contrell célállomásait.

Evan még nem végzett a munkájával.

A Tizedik Parancsolat így hangzott: *Sose hagyj meghalni egy ártatlant.*